

Nagy Imre, (Szokolay—Hartó), tenorista, sz. 1868. júl. 29-én, Mezőszentgyörgyön (Veszprém m.) Atyja N. Károly, ügyvéd volt. Elemi iskoláit Veszprémben végezte, majd Budapesten járt reáliskolába. Színpadra lépett 1889. okt. 1-én, Egri Kálmánnál. Egy alkalommal »Hoffmann meséi«-ben »beugrások« megmentette az előadást, amire az akkor még ifjú kardalost szereplő-színésszé léptették elő. Járt Szegeden, majd Pécsre kerül, ahol abbahagyta a pályát és Konkoly-Thege Miklós csillagdjában kapott alkalmazást, de csakhamar ismét visszatért a színészethez és meglátja Debrecen, Pószony, Nagyvárad, Kecskemét, Székesfehérvár, Miskolc közönségét. 1923. január 1-én nyugalomba ment. — Első neje: Vertán Margit, színésznő, megh. 1898. jún. 1-én, Szatmárt, 23 éves korában. Második neje: Füredi Makkos Adél, színésznő, kivel 1900 márc. havában lépett frigyre, Székesfehérvárott.

Nagy (Malmos) Imre, színész, sz. 1886. febr. 23-án, Debrecenben. Színpadra lépett 1908-ban.

Nagy Irén, színésznő. (Lásd: Kiss Samuné.)

Nagy Irma, színésznő, sz. 1869. dec. 26-án, Szolnokon. Színpadra lépett 1887. febr. 1-én.

Nagy István, (»Pista«), úttörő színész, iskoláit a debreceni kollégiumban járta, ahol a papi pályára készült, de ő úgy határozott, hogy színésszé lesz, miután kellemes tenorhangja volt és hivatottságot érzett a komikus-szakra. 1810-ben Debrecenben játszik Vándza Mihálynál, utána Kolozsvárra szerződött, onnan gyalog elindult Nagyváradra, hogy beálljon Sándorffy dr. színtársulatához. 1818-ban Székesfehérvárott működött, 1824-ben visszamegy Kolozsvárra, 1828—31-ben Győrött és Komáromban találkozunk a nevével. 1833-ban Budán is fellép, ekkor Szegeden működött. Ez időben a »Honművész« ezeket írja róla: »Jó színész a bohózatban, de ezt se űzze annyira, hogy időn kívül, valamint ma, kacagást gerjessen.

Nem pór nép tapsa mutat a közelégedésre; tanulja a színész megnyerni azoknak tapsait, kik az illőséget s célt inkább ismerik«. Túlzásairól egy későbbi kritika is megemlékezik, a »Hölgyfutár«-ban, mely így szól: »Nagy Pista, a hírneves kalandor és víg színész a túlságos jelzés hibájában szenved, mindent elkövet, csak hogy nevetessen, nála a természetesség odáig megy, hol a művészet végződik, mi nagy kár, mert a különben sok komikai tehetséggel bír.« Különc ember volt máskülönb, aki sohasem fogadott szállást, a színpadon lakott s a színpadi koporsóban aludt, melybe úgy beleszokott, hogy abban is halt meg s testamentuma rövidesen abban állott, hogy temessék el ugyanabban a koporsóban. Meg is történt. Eltemették Székesfehérvárott, valószínűleg a feltámadási (Csutora) temetőbe. Sírját senkisésem jelölte meg. Jókai ezeket jegyezte fel róla: »Senkinek sem volt lekötelezettje, senkinek haragosa. Amit adtak neki, azt se nem kérte, se nem köszönte s amit nem adtak neki, azután nem vágyódott. Egyszer Moór Ferencet játszák; mikor este haza ment, a csizmadia előfogja: »Hallja az úr, mától fogva nem adok az úrnak szállást, hát csak holnap hordja el a sátorfáját, mert aki játékból olyan jól tudja magát gazembernek csinálni, mint az úr ma este, az nem lehet becsületes ember!«... Ezentúl nem is fogadott magának szállást többé Nagy Pista, hanem ott hált a színpad alatt.« 1851. és 56. között ismét Kolozsvárott működött, Kaczvinszky és Károlyi igazgatónál. — Testvére: Nagy Mihály. (L. o.) Felesége: Tulipán Rozália, színésznő, 1818—22-ben Székesfehérvárott működött. Déryné szerint »csak középszerű színésznő volt.« Az egykorú színlapokon elég sűrűn találkozunk a nevével.

Nagy István, színész, 1848-ban honvéd volt és Piskinéél hősiiesen harcolt, majd a 11. zászlóalj főhadnagyává léptették elő vitéz tetteiért. Megh. Marosvásárhelyen, 1869. okt. 3-án. (»A Hon« 1869. okt. 10.)

Nagy István, író, sz. 1830-ban, Kiskúnlacházán, megh. 1896. jan. 11-én, Budapesten. Mint fiatal író a »Pesti Napló« dolgozótársa volt. Ő volt az első, aki